

Sygn. akt IV U 59/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Alicja Kowalska-Kulik

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Rusnarczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2014 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 11 grudnia 2013 roku znak: (...)

w sprawie J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o emeryturę

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. M. emeryturę od dnia 1 grudnia 2013 roku.

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. na rzecz J. M. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt IV U 59/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 lipca 2014 roku

Decyzją z dnia 11 grudnia 2013 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. odmówił J. M. przyznania emerytury, ponieważ - mimo, iż wykazał on na dzień 1 stycznia 1999 roku okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 26 lat, 5 miesięcy i 24 dni, to jednak nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Uzasadniając swoją decyzję organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.).

Od powyższej decyzji odwołał się J. M.. W ostatecznie sprecyzowanym żądaniu (k. 14-15, 58, 71) wniósł o uwzględnienie za pracę w warunkach szczególnych następujących okresów zatrudnienia:

- od 1 stycznia 1969 roku do 19 sierpnia 1979 roku w Zakładzie (...) w N. (w tym okres służby wojskowej od 26 października 1973 r. do 20 października 1973 r.),

- od 16 stycznia 1984 roku do 31 sierpnia 1990 roku, od 1 września 1994 roku do 31 marca 1995 roku, od 1 września 1995 roku do 30 maja 1996 roku w Zakładzie Usług (...) W. i M. M. w M.,

- okresie od 2 listopada 1979 roku do 30 kwietnia 1980 roku w Zakładzie (...) J. B. w O.

Odwołujący się wniósł o uwzględnienie powyższych okresów jako pracy w szczególnych warunkach w oparciu o zeznania świadków.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. wniósł o oddalenie odwołania. Ustosunkowując się do argumentacji zawartej w odwołaniu wskazał, że decyzja organu rentowego jest zasadna i zgodna z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ odwołujący się nie wykazał wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach. ZUS podał, że odwołujący nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a w postępowaniu przed organem rentowym zeznania świadków nie stanowią dowodu na potwierdzenie pracy w warunkach szczególnych.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że J. M., ur. (...), na dzień 1 stycznia 1999 roku wykazał 26 lat, 5 miesięcy i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Odwołujący się nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a wniosek o emeryturę złożył w dniu 4 grudnia 2013 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. M. w latach 1969 – 1979 zatrudniony był w Zakładzie (...) F. Z. z siedzibą w N.. W w/w latach odwołujący był zgłoszony przez pracodawcę do ubezpieczeń społecznych i opłacane były za niego składki na to ubezpieczenie w następujących okresach:

- od 1 lutego 1969 roku do 15 sierpnia 1970, od 1 września 1970 roku do 9 listopada 1970 roku, od 1 lutego 1971 roku do 1 lipca 1971 roku, od 15 lipca 1971 roku do dnia 31 stycznia 1972 roku (w charakterze ucznia),

- od 1 lutego 1972 roku do 15 lipca 1972 roku (5 miesięcy, 15 dni), od 1 sierpnia 1972 roku do 1 stycznia 1973 roku (5 miesięcy, 1 dzień), od 16 lipca 1973 roku do 18 października 1973 roku (3 miesiące, 3 dni) – jako pracownika w pełnym wymiarze czasu pracy,

- od 27 października 1975 roku do 30 września 1978 roku (2 lata, 11 miesięcy, 4 dni) – w charakterze ucznia,

- od 1 października 1978 roku do 15 sierpnia 1979 roku (10 miesięcy, 15 dni) – jako pracownika w pełnym wymiarze czasu pracy,

W okresie od 24 października 1973 roku do 15 października 1975 roku odwołujący odbywał służbę wojskową

Odwołujący się został początkowo zatrudniony początkowo jako uczeń (od 1 lutego 1969 r. do 31 stycznia 1972 r.). Od lutego 1969 r. do lutego 1971 r. uczęszczał do zasadniczej szkoły zawodowej dla pracujących w N., a naukę zawodu pobierał łącznie przez trzy lata do 31 stycznia 1972 r. Jako uczeń odwołujący trzy razy w tygodniu uczęszczał do szkoły w godzinach popołudniowych. Od 1 lutego 1972 r. do końca zatrudnienia (z przerwą na służbę wojskową) odwołujący pracował wyłącznie przy garbowaniu skór stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (co najmniej 8 godzin dziennie). Zakład pracy F. Z., w którym pracował odwołujący, zajmował się garbarstwem i wyprawianiem baranich skór. Czynności garbarskie polegały na wyprawianiu skóry, tj. jej moczeniu, praniu, fresowaniu, czyli odmieśnianiu i zaprawianiu w kwasie, ręcznym wcieraniu chromu, następnie suszeniu i odtłuszczeniu, potem jej farbowaniu, ponownym suszeniu, prasowaniu, czesaniu, rozbijaniu włosa i wykańczaniu. Czynności te wykonywane były przede wszystkim ręcznie – w zimnych, wilgotnych oraz zapyłonych pomieszczeniach. Używano szkodliwych kwasów, w tym mrówkowego oraz chromu i farb. Odwołujący się poza garbowaniem skór nie wykonywał innych czynności. Razem z

odwołującym się w tym zakładzie przy garbowaniu skór pracowali: J. A. i S. M. również jako garbarze. J. A. pobiera emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych, a okres pracy w Zakładzie (...) F. Z. z siedzibą w N. został uznany za pracę w warunkach szczególnych.

W okresie od 2 listopada 1979 roku do 30 kwietnia 1980 roku J. M. był zatrudniony w Zakładzie (...) J. B. w O. na stanowisku garbarza, w tym - w okresie od stycznia do kwietnia 1980 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako garbarz

Następnie w okresach: od 16 stycznia 1984 roku do 31 sierpnia 1990 roku (6 lat, 7 miesięcy, 16 dni), od 1 września 1994 roku do 31 marca 1995 roku (7 miesięcy) i od 1 września 1995 roku do 31 maja 1995 roku (9 miesięcy) odwołujący był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku garbarza w Zakładzie Usług (...) W. i M. M. w M.. W zakładzie tym razem z odwołującym pracowali E. G. i W. W. również jako garbarze.

Zarówno w Zakładzie (...) J. B. w O. jak i w Zakładzie Usług (...) W. i M. M. w M., J. M. wykonywał te same czynności na stanowisku garbarza jak w Zakładzie (...) F. Z. z siedzibą w N..

dowód: świadectwa pracy k. 11, 15, akt ZUS, zaświadczenie WKU w N. k. 42 akt ZUS, potwierdzenie ubezpieczenia pracowników, k. 46 - 48, k. 52 i k. 60-62 akt ZUS, świadectwo ukończenia (...) w N. k. 68, legitymacja ubezpieczeniowa k. 34, dokumentacja dot. zatrudnienia odwołującego u W. i M. M. k. 68, zeznania świadków zawarte w protokole rozprawy z 27.05.2014r.: M. M. od 07:47 min do 25:11 min, E. G. od 25:38 min do 35:18 min, J. A. od 36:55 min do 56:01 min, S. M. od 56:21 min do 01:06:50 min, zeznania zawarte w protokole rozprawy z 22.07.2014r.: W. W. od 08:11 min do 18:02 min i odwołującego od 18:41 min do 43:23 min, akta emerytalne świadka S. M., akta SO w Nowym Sączu, sygn. akt IV U 884/13 dot. J. A.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego i aktach sprawy, której wiarygodności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującego się J. M. oraz świadków M. M., E. G., J. A., S. M. i W. W., uznając je za wiarygodne, spójne, logiczne oraz zgodne z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie. Brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia ich wiarygodności. Zeznania J. M. znajdują potwierdzenie w zeznaniach w/w świadków, którzy w sposób obiektywny potwierdzili, że odwołujący się w spornych okresach pracował przy garbowaniu skór.

W odniesieniu do zatrudnienia w Zakładzie (...) F. Z. z siedzibą w N., ustalono na podstawie w/w dowodów, iż odwołujący początkowo został zatrudniony jako pracownik młodociany i przez okres trzech lat (1969-1972) pobierał naukę zawodu. Okres ten - do końca stycznia 1972 r. nie mógł zostać uwzględniony jako okres pracy w warunkach szczególnych, albowiem nie była to praca wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy. Natomiast od 1 lutego 1972 r. do końca zatrudnienia odwołujący – jak wynika z zeznań świadków - pracował u F. Z. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako garbarz; również w latach 1975-1978, kiedy został zgłoszony jako uczeń, ale faktycznie w tym okresie pracował jako pracownik w pełnym wymiarze czasu pracy.

W zakresie ustalenia charakteru pracy odwołującego w Zakładzie (...) J. B. w O., w związku z brakiem dokumentacji z tego okresu, Sąd oparł się na potwierdzeniu ubezpieczenia pracowników zawartego w aktach organu rentowego, z którego wynika, iż w listopadzie i grudniu 1979 roku odwołujący pracował w niepełnym wymiarze czasu pracy, natomiast od stycznia do kwietnia 1980 roku wykonywał pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Okoliczność ta została potwierdzona również wpisem w legitymacji ubezpieczeniowej. Nadto z zeznań odwołującego wynika, iż w czasie zatrudnienia w tym zakładzie pracy wykonywał tylko czynności garbarza.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. M. zasługuje na uwzględnienie.

Według w/w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (art. 184 ust. 2 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku)

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych- art. 32 ust. 2 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, nr153, poz. 1227). Warunki przejścia na emeryturę przez wymienionych powyżej pracowników określa rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.83 Nr 8 poz. 43 ze zm.). Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy zatrudnienia stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust.2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy - § 2 ust 1 i 2 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełni łącznie następujące warunki tj. osiągnie wiek emerytalny, wynoszący dla kobiet 55 lat, 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za wymagany okres zatrudnienia uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 i 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku). Z reguły wymaganym stażem pracy uprawniającym do niższego wieku emerytalnego jest okres 15 lat- pracy w szczególnych warunkach.

Wyszczególnienie prac uznawanych za wykonywane w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zawierają wykazy A i B stanowiące załącznik do wskazanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy wskazać należy, iż odwołujący się spełnia wymagany okres pracowniczego zatrudnienia na dzień 1 stycznia 1999 roku stosownie do regulacji w/w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku. Wykazał bowiem łączny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 26 lat, 5 miesięcy i 24 dni okresów składkowych. Odwołujący się nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Spór dotyczy natomiast wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z wykazem A, dział VII, poz. 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, prace przy garbowaniu i wykańczaniu skór są zaliczane do prac, których wykonywanie uprawnia do emerytury w wieku wcześniejszym.

Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika jednoznacznie, że odwołujący się wykonywał we wskazanych niżej okresach pracę w warunkach szczególnych na stanowisku garbarza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy:

- w Zakładzie F. Z. od 1 lutego 1972 roku do 15 lipca 1972 roku (5 miesięcy, 15 dni), od 1 sierpnia 1972 roku do 1 stycznia 1973 roku (5 miesięcy, 1 dzień), od 16 lipca 1973 roku do 18 października 1973 roku (3 miesiące, 3 dni), od 27 października 1975 roku do 30 września 1978 roku (2 lata, 11 miesięcy, 4 dni), od 1 października 1978 roku do 15 sierpnia 1979 roku (10 miesięcy, 15 dni),

- w Zakładzie (...) J. B. w O. od 1 stycznia 1980 r. do 30 kwietnia 1980 roku,

- w Zakładzie Usług (...) W. i M. M. w M. od 16 stycznia 1984 roku do 31 sierpnia 1990 roku (6 lat, 7 miesięcy, 16 dni), od 1 września 1994 roku do 31 marca 1995 roku (7 miesięcy) i od 1 września 1995 roku do 31 maja 1995 roku (9 miesięcy).

W okresie od 24 października 1973 roku do 15 października 1975 roku odwołujący odbywał służbę wojskową.

Jak już zaznaczono wyżej okres nauki zawodu w latach 1969-1972, zdaniem Sądu, nie może być uznany za pracę w warunkach szczególnych, gdyż pracę (praktyki) w zakładzie (...) odwołujący wykonywał w niepełnym wymiarze godzin (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2012 r. I UK 130/12). Kolejne sporne okresy to zatrudnienie pracownicze wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku garbarza.

Zasadne jest także stanowisko odwołującego się odnośnie zaliczenia jako pracy w warunkach szczególnych okresu zasadniczej służby wojskowej.

Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 16 października 2013 roku II UZP 6/13, LEX nr 1385939 wskazał, iż czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony PRL, zalicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy podniósł, że do oceny określonego stanu faktycznego, w tym zrealizowanego przed wejściem w życie ustawy o emeryturach i rentach, wywołującego określony skutek prawny, należy stosować przepisy obowiązujące w czasie realizacji tego stanu faktycznego (por. też wyrok z dnia 20 marca 2013 r., I UK 544/12, w którym przyjęto, że dla kwalifikacji okresu zasadniczej służby wojskowej jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, należy stosować regulacje prawne obowiązujące w okresie odbywania tej służby). W okresie odbywania przez odwołującego służby wojskowej (od 1973-1975), szczególne uprawnienia żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową regulował art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony i § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. Z przepisów tych wynikała zasada, że pracownikowi, który we wskazanym terminie po zakończeniu służby wojskowej podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w chwili powołania do tej służby, okres służby podlegał wliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Ustanawiały więc one tzw. fikcję prawną, z której wynika, że pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach, który po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany terminie, zachowuje status pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w okresie pełnienia tej służby.

Przepis art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony PRL, w brzmieniu obowiązującym w okresie odbywania przez odwołującego służby wojskowej stanowił, że czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Zgodnie z ust. 3 cyt. przepisu warunkiem wliczenia służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów, o których mowa w art. 106 ust. 1 lub w art. 107 ust. 1. Art. 106 ust. 1 stanowił, iż zakład pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jest obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym

pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia. Niezachowanie tego terminu powoduje wygaśnięcie stosunku pracy, chyba że niezachowanie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika.

Szczegółowe zasady zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia zostały uregulowane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. z 1968r. nr 44 poz. 318) obowiązującym do dnia 1 września 1979 roku. Zgodnie z § 5 ust. 1 cyt. rozporządzenia, żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Z kolei według § 2 ust. 1 i 2 cyt. rozporządzenia, zakład pracy, który zatrudniał żołnierza w dniu powołania do służby wojskowej, był obowiązany niezwłocznie zatrudnić go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby żołnierz zgłosił powrót do zakładu pracy. Niezachowanie przez żołnierza terminu, o którym mowa w ust. 1, powodowało wygaśnięcie stosunku pracy, chyba że niezachowanie terminu nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

Jak podniósł Sąd Najwyższy w uzasadnieniu cyt. wyżej uchwały, z językowej wykładni w/w przepisów, w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że pod rządem ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej i wydanego na jej podstawie (art. 108 ust. 4) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy, żołnierzowi zatrudnionemu przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych (I kategorii zatrudnienia), który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach czas odbywania służby wojskowej wliczał się do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem przed powołaniem do służby wojskowej oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Oznacza to, że w powyższych okolicznościach taki okres służby wojskowej jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach, ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Innymi słowy, jeżeli zostały spełnione przez pracownika wskazane wyżej warunki powrotu do poprzedniego zatrudnienia zostaje zachowana tzw. ciągłość pracy, a okres zasadniczej służby wojskowej jest okresem zatrudnienia na takich samych warunkach, jak przed powołaniem do tej służby.

W niniejszej sprawie J. M. w okresie od 24 października 1973 roku do 15 października 1975 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową; a przed jej odbyciem był zatrudniony w Zakładzie (...) F. Z. w szczególnych warunkach (jako garbarz). Po odbyciu służby wojskowej podjął zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy na tym samym stanowisku. Odwołujący zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu zatrudnienia w terminie wskazanym w cyt. wyżej przepisach,

Wobec powyższego w ocenie Sądu odwołujący się spełnia wymagane przesłanki, które dają mu prawo do przyznania emerytury na warunkach preferencyjnych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, albowiem udowodnił ponad 15-letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd - na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i powołanych powyżej przepisów prawa materialnego - zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał J. M. emeryturę od dnia 1 grudnia 2013 roku, tj. od miesiąca złożenia wniosku o emeryturę.

W pkt II wyroku Sąd – na podstawie art. 98 par. 1 k.p.c. i przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) – zasądził od

ZUS Oddziału w N. kwotę 240 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego, biorąc pod uwagę charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w wyjaśnieniu i rozstrzygnięciu sprawy.